

JAKUB ČECH

JAKUBŮV ² CESTOVNÍ DENÍK

Continental Divide Trail

Z MEXIKA
DO KANADY PŘES
SKALISTÉ HORY

Jakubův cestovní deník 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Čech
Jakubův cestovní deník 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAKUB ČECH

JAKUBŮV CESTOVNÍ DENÍK 2.

Continental Divide Trail

JAKUB ČECH

JAKUBŮV
CESTOVNÍ DENÍK

2.

Continental Divide Trail

OBSAH

Předmluva	9
Úvod	15
Vybavení	18
Příprava	25
Deník	31
Návrat	321
Technické ohlédnutí	331
Slovník	363

21. oddílu vodních skautů Šipka z pražských Dejvic.

Krý krý krý!

PŘEDMLUVA

„Je na západ cesta dlouhá, zbytečná, marná je touha...“ Tyhle verše jsme zpívali u táborových ohňů na Brdech, na Šumavě, na Sázavě, Lužnici, prostě všude tam, kam došly kanady trempířů nebo kde na noc zastavily kánoe. Že ta touha po dálkách je opravdu zbytečná a marná, jsme si sakra uvědomovali. Akční rádius byl dán ostnatým drátem vymežujícím prostor tehdejšího „lágru míru“.

Jakube, jestli se nepletu, tak první noc pod širákem jsme spolu strávili v brdských lesích, když ti bylo kolem pěti let. Samozřejmě se na tobě podepsala máma, když vás i s mladší sestrou tahala na sobotní a prázdninové toulky kolem Prahy, po Orlických horách nebo na Rožmitálsko. I za bolševika fungovala řada skautských oddílů schovaných pod hlavičkou sportovních a jiných státostranou povolených organizací. Měl jsi to štěstí, že ses do jednoho takového dostal. Mám za to, že právě skauting ti nejen pomohl víceméně úspěšně přežít kritická pubertální léta, ale taky se výrazně podepsal na tvých osobnostních vlastnostech. Po převratu (to už jsi byl na průmyslovce) jste se s kamarády rozhodovali, jestli pojedete autostopem do Itálie, nebo do Holandska. Přál jsem ti to. Fakt jsem ti nezáviděl, nicméně pamatoval jsem si, že moje generace mohla (ve tvém věku) volit maximálně mezi Šumavou nebo Karpatami.

Později, to už jsi měl za sebou promoci na AMU, jsme spolu strávili několik plaveb na moři na malých plachetnicích – Korsika, Balt, Severní moře... Nevím, jestli sis uvědomoval, že jsem

pozorně sledoval, co pro tebe pobyt na moři znamená, jak plavbu prožíváš. Myslím, že jsem se ti s jednou věcí nikdy nevěřil, takže to udělám teď. Těšilo mě, že jsi neusiloval o (dnes tak módní) adrenalin za každou cenu. Všiml jsem si, jak si rád chodíš sednout do příďového koše lodi pro chvilku soukromí. Nevím (a vlastně proč bych to měl vědět), jestli ses tam chodil modlit, kontemplotovat, nebo jen prožívat krásu moře. Těšilo mě, že dokážeš vnímat jedinečné prostředí, jaké právě je, a v podstatě nezáleží na tom, je-li bezvětrí, nebo loď lítá na vlnách tak, že posádka se musí k lodi vázat. Mimochodem těžko mohu z paměti vymazat okamžik (ač bych rád), kdy tě na dvoumetrových vlnách rozkývané ráhno katapultovalo mimo loď a jen díky tomu, že ses v letu zachytil nohama za lano zábradlí, jsi se po chvíli vytáhl zpátky na palubu. Lhal bych, že mě netěší, že se řadíš mezi úspěšné frekventanty kurzu pro získání chorvatské licence k vedení plachetnice a že jsem tě ke zkoušce mohl připravit právě já.

Před nějakými pěti lety jsme spolu seděli na kafi a ty jsi mi vykládal, že ses dočetl o jakémsi treku PCT (Pacific Crest Trail). Koketoval jsi s myšlenkou si tuto trasu také projít. Nevěřil jsem tomu, ale nic jsem ti nerozmlouval. Bral jsem to jako jeden z nespílitelných snů a proč někomu brát jeho sny, že. Až po pár letech jsem se od tebe dozvěděl, že jsi moji tehdejší nedůvěru dobře vnímal. Opožděně se ti omlouvám. Nicméně v dubnu 2016 jsme se v Ruzyni rozloučili a ty jsi odletěl do San Diega. Až do konce srpna jsme téměř denně sledovali na internetu tvůj postup. Deník, který jsme znali z tvého blogu na internetu, vyšel knižně. Nakonec netrvalo dlouho a vzpomínky na absolvovaný trek nahradilo plánování dalšího. A zase Amerikou. Tentokrát středozápadem Spojených států. Přípravoval ses důkladně. Jednak jsi už měl zkušenost, co taková cesta ob-

náší, a potom cesta měla být jiná v tom, že nepůjdeš sám. Jak to dopadlo, nebudu čtenáři na tomhle místě prozrazovat.

Ted' vychází tvůj druhý deník. Důležité je, že nezůstáváš jen u popisu, že dnes přšelo nebo svítlo slunce, že jsi balancoval na koží stezce nebo ses brodil bahnem... To by bylo málo. Svě-řuješ se se svými pocity. Do jisté míry se tím před čtenářem odkopáváš. Mimochodem tím, že se ti při cestě Novým Mexi-kem vybaví vzpomínka na Jacka Schaefera, respektive na jeho Monteho Walshe, na sebe prozrazuješ, kde jsou také kořeny tvého toulání.

Lehkou rukou bez afektu popisuješ situace, jejichž váhu si čtenář mnohdy uvědomí až po opakovaném přečtení. Tenhle postoj oceňuji. Totiž fakt, že neděláš „ramena“, neexhibuješ, neutloukáš čtenáře siláckými pózami (dnes tak častými). Například pár větami píšeš o dni, kdy musíš několikrát přebrodit řeku. Ale co je za tím skryto, že při brodění ti voda sahala do pasu, na břehu byl sníh a rtuť teploměru se motala kolem nuly, to si musí čtenář domyslet sám.

Pozoruhodný je i popis společenské stránky. V deníku mů-žeme pozorovat při kontaktu s ostatními hikery možná near-tikulované, ale zřetelné vědomí příslušnosti ke klanu. Tenhle aspekt by možná stál za semestrální studii na katedře socio-logie. Postoj „hike your own hike“, který jsi přijal před dvěma lety na PCT a který opakovaně prokazuješ při setkání s jinými, může být čtenáři návodem použitelným i v civilním životě.

Text je doprovázen poměrně bohatou řadou snímků. Asi by málokdo čekal od člověka, jehož profesí je zvuková tvorba, že se dokáže stejně tak úspěšně vyjádřit obrazem. Nejsou to jen reportážní fotografie nebo „selfička“. Nemluvím jen o tech-nické stránce. Ty snímky mají náladu, ať se jedná o panorama, stezku po hřebeni mizící v mlze, skupinu odpočívajících hikerů

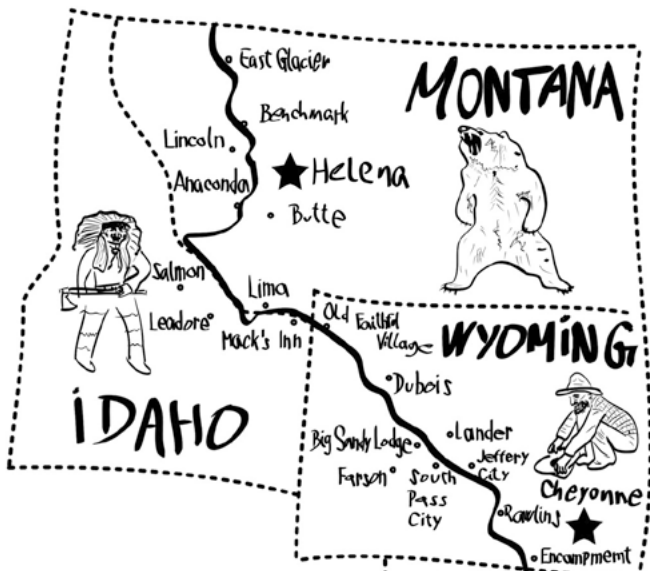
nebo detail bohatýrské snídaně. Škoda jen, že počet snímků byl limitován. Určitě bys mohl ukázat řadu dalších, které se žel do knihy nevešly.

To, že stejně jako v prvním deníku nabízíš podrobnou inventuru vybavení včetně hodnocení, co se osvědčilo a co méně, může být užitečné pro ty, kteří by chtěli jít ve tvých stopách (a z reakcí na tvůj blog vím, že jich je řada), jsou to jistě rady k nezaplacení.

Jakube, tvůj deník jsem přečetl jedním dechem a jsem si jist, že tomu nebude jinak ani u dalších čtenářů. Pokud si splníš svůj další sen, totiž prožít si i zbývající třetí americký long-distance Appalachian Trail (a já věřím, že k tomu dojde), už dnes se těším na tvůj třetí deník. Plníš tím nejen své sny, ale jdeš to i za mnohé, pro něž byla díky bolševikovi cesta na západ „... zbytečnou a marnou touhou“. Dík.

Hike your own hike.

Táta.

★ Phoenix

ÚVOD

Onemocněl jsem. Příznaky byly zpočátku nenápadné. Po návratu z PCT v srpnu 2016 jsem byl přeplněný dojmy z trailu. Mluvil jsem stále jen o něm, v noci se mi o něm zdálo a první měsíce jsem si dokázal pořádně popovídat jen s lidmi, se kterými jsem se tam potkal. Regulérní „veteránský komplex“. Jako bychom spolu zažili něco, co nikdo jiný nedokáže pochopit. Ještě první týdny to bylo přijatelné a většina lidí mi ochotně naslouchala. Ale s každým dalším měsícem to bylo těžší. Moji nejbližší začali obracet oči v sloup se slovy: „Zkus nějakou jinou písničku“. Čekal jsem, až to přejde. Nepřešlo to.

Rok poté jsem četl chodecký blog Jonathana Leye a na jednu jsem zjistil, že po návratu z PCT zažil doslova to samé. Okamžitě se mi ulevilo. Nezbláznil jsem se. Respektive nejsem jediný, kdo se zbláznil. A došel jsem ke stejnému rozhodnutí jako on. Pokud nedokážu přestat na dlouhý trail každý den myslet, nezbyvá mi než se na něj zase vydat. Na jaře 2015 jsem absolvoval Scottish National Trail – 876 km za dvacet dní. Bylo to fajn, ale se zážitkem z PCT nesrovnatelné. Takže to musí být něco delšího. Stejně jako Jonathanu Leyovi bylo i mně jasné, co to bude. Každý, kdo už jen vyrazí na PCT, přemýšlí o tom, že by jednou chtěl jít i jeho mladšího a divočejšího sourozence spojujícího Mexiko s Kanadou – CDT.

CDT – Continental Divide Trail. Dálková pěší stezka vedoucí přes pět států: New Mexico, Colorado, Wyoming, Idaho a Montanu. Délka 4 500–5 000 km, převýšení zhruba 125 km. Většina

cesty vede přes Skalisté hory po rozvodí Spojených států – půlka srážek tu odtéká do Tichého a půlka do Atlantického oceánu. Zhruba 70 % stezky je „dobudováno“. To znamená, že na rozdíl od PCT není místy pevně dáno, kudy jít. Nejen že existují různé alternativy, ale občas to znamená najít si mezi dvěma body vlastní cestu. Kvůli tomu a kvůli větší náročnosti terénu i navigace potká člověk na trailu výrazně míň lidí. Chodci let minulých mluví o celých týdnech samoty. V souvislosti se CDT se často používá slovní spojení *Embrace the Brutality*. Jsem trochu skeptický ke svalnatým řečem, ale tuším, že tohle bude o krapet vyšší liga. Pokud je PCT chodecká maturita, tohle by měla být státnice.

Největší novinkou pro mě bude, že tentokrát nevyrážím sám. Sarah (aka Skeeter) jsem potkal v Oregonu 91. den na PCT a týden jsme šlapali spolu. Byla mi ze všech dočasných parťáků nejbližší jak věkově, tak i způsobem, jakým jsme šli. Brzo ráno vstávat, posnídat nejdřív hodinu po startu, držet relativně volné tempo, jít celý den, nezdržovat se zbytečně v civilizaci. Dokázali jsme si dlouho povídat i jít hodiny mlčky. Obojí bylo fajn.

Abychom se ujistili, že to myslíme vážně a že máme stejné představy, strávil jsem letos na začátku roku pět týdnů v její rodné Victorii na kanadském Vancouver Islandu. Bydlel jsem u jejího přítele Genea. Ten je velký sportovec, ale v sedmnácti letech si na horském kole zlomil páteř a od té doby je od prsou dolů nepohyblivý. Jezdí na hand biku, miluje lyžování na sit ski, ale absolvovat skoro pět tisíc kilometrů dlouhou pěší trasu pohořím Skalistých hor prostě nemůže. I k tomu sloužil můj pobyt v Kanadě – abych se ujistil, že jsou všichni s naším společným výšlapem v pohodě. Otevřeně jsem jednou Geneovi řekl, že kdyby s tím měl jakýkoli problém, půjdu raději sám. A on na to: „Jen ji pěkně vyvenči, já bych to s ní jinak nevydržel.“

Přes den jsem ve Victorii chodil na intenzivní jazykový kurz, abych si zlepšil angličtinu (být ve čtyřiačtyřiceti zpátky ve škole je docela nářez), a po večerech a víkendech jsme plánovali – zahrabaní v průvodcích, mapách a vzpomínkách CDT hikerů let minulých. Ve zbytku času jsme proběhali co možná nejjíc stezek Vancouverského ostrova.

Pro mě to bude úplně nová zkušenost. Jsem v zásadě samotář a nikdy jsem s nikým nedokázal jít déle než 14 dní. Pro jistotu si neseme oba komplet výbavu (každý svůj stan, svoje vaření), abychom byli schopni pokračovat každý sám, kdyby se ukázalo, že to nejde. Jsme ale pevně rozhodnutí to spolu zvládnout až do Kanady. Pokud bychom se o část výbavy dělili, ulehčilo by to každému alespoň půl kila v batohu. Na druhou stranu nám to takhle zajistí určitou dávku nezávislosti a soukromí. Zajímavé bude také to, že se Sarah rozhodla vést svůj vlastní blog. Nejen pro mě bude zábavné sledovat, jak podobně či rozdílně vnímáme stejné situace.

Po návratu domů jsem si po dvou letech oholil svůj PCT vous i vlas pěkně dohola. Nová cesta si žádá nový porost. Jediné, co si z PCT kromě vzpomínek a zkušeností nesu, je moje chodecká přezdívka, *trail name*. Pro lidi na horách zůstávám MacGyver, kluk, který s sebou táhne velké množství lepicí pásky a tou spraví úplně vše. Teď už zbývalo jen si zabalit a dočkat se dne odletu.

VYBAVENÍ

(Veškeré uváděné vybavení jsem si vybral sám a jeho hodnocení vychází z osobní zkušenosti. V žádném případě se nejedná o reklamu, nejsem nikým sponzorován a vše jsem si pořídil za vlastní peníze.)

Co se výbavy týče, nesu cca o 600 gramů více než na PCT. Může za to především elektronika: 23 % základní váhy. To je opravdu hodně. Nově s sebou mám satelitní spotter/messenger. Nejen že umožní našim nejbližším sledovat, že jsme v pohybu a tedy v pořádku, ale hlavně má jeden ohromný knoflík S.O.S., který v případě nutnosti vyšle žádost o pomoc. Navzdory přísloví, které tvrdí opak, víme, že neštěstí může chodit i po horách. Nechceme to přivolávat, ale kdo je připraven, není ohrožen. Další funkce (možnost odeslat zprávu, využití jako navigace) bereme jako bonus, který nemáme v plánu používat, ale na váze to nic nepřidá a v kritické situaci se to může hodit.

Nesu výkonnější solární nabíječku (15 W) a power banku (16 750 mAH). Možná je to moc velký příkon, resp. kapacita, ale nechci být závislý na dobíjení ve městech a vždy jsem s tím trochu bojoval. Oproti minulým výletům mi navíc přibyla nutnost dobíjet satelitní spotter a akumulátor v čelovce.

Další gramy přibýly na tepelném komfortu: teplejší quilt a teplejší péřovka s kapucí. Poprvé jdu také se stanem (byť jednovrstvým) a ne s tarpem. Už nechci zažít peklo s komáry jako

v Oregonu. A popravdě i ve Skotsku jsem při nocování v mokřadech dostal docela zabrat. Batoh mám taky bytelnější.

Největší trápení jsem si užil s foťákem. Popadla mě touha vyměnit jednopalcový čip za větší, alespoň APS-C, lepší optiku a vůbec. Dlouho jsem zvažoval různé varianty, až jsem se dopracoval ke krásnému „cestovatelskému“ aparátu Fuji X-E3. Ale... Přestože je relativně malý a lehký, stejně bych včetně většího pouzdra a příslušenství nesl o 900 gramů víc. Popravdě taky bych si na něj momentálně musel půjčit. Ale hlavně bych ho pro jeho velikost nemohl nosit tak, jak jsem zvyklý, totiž v pouzdru na ramenním popruhu. Velká boule na popruhu, případně extra brašnička přes rameno by mě určitě nejpozději do tisíce kilometrů začala štvát, takže by foťák skončil v batohu. Už se vidím, jak kvůli každé fotce batoh sundávám. Ve finále bych toho nafotil výrazně méně. Takže zase jednou zvítězil obsah nad formou (víc fotek, byť v horší kvalitě). Ale stejně mě to asi bude mrzet...

Velká trojka (batoh, spaní, přístřešek)

Batoh	GOSSAMER GEAR Mariposa 60	709 g
Quilt (spacák) + obal	KATABATIC GEAR Alsek 22 °F	615 g
Stan	Zpacks Solplex (Spruce green)	476 g
Groundsheet	Zpacks Flat Groundsheets	99 g
Karimatka (ořízlá - torzo)	Therm-A-Rest RidgeRest SoLite	169 g
Alumatka	Yate Alu Matte	77 g
Kolíky (7x)	6.5 inch Red Tough Titanium Tent Stakes	52 g
Extra kolík sněhový	REI Snow Stake	32 g
CELKEM		2 229 g

Vaření

Ešus	EVERNEW Titanium Ultralight 600ml Pot	106 g
Zateplení ešusu	Vlastní výroba	32 g
Varič	Zelph Modified StarLyte	16 g
Závětrí	TRAIL DESIGNS Caldera cone	31 g
Hrnek	IKEA Kalas	30 g
Lžice	SEA TO SUMMIT Alpha Light short	8 g
Nůž	Deejo Naked	27 g
Sak na vodu	EVERNEW Water Carry 2L	42 g
Lahev na vodu	1L Smart Water	36 g
Filtr na vodu s lahví + stříkačka na čištění	SAWYER SP129	158 g
Trychtýř se sítkem	HH20 AutoMagic Water Collector	11 g
Zapalovač (2x)		34 g
Set na věšení jídla	ZPACKS Z-Line Slick cord (15m) + Rock Sack + Mini Carabiner	47 g
Pytlík na jídlo	ZPACKS Roll Top Food Bag	45 g
Pytlík na odpadky	SEA TO SUMMIT Dry Sack Nano 4L	14 g
CELKEM		637 g

Oblečení v batohu (po většinu dne)

Péřovka	Criterion ACTIVITY	349 g
Fleecová mikina s kapucí	Patagonia R1 Fleece Hoody	416 g
Ponožky (2 páry)	Bridgedale WoolFusion Trail	124 g
Triko s krátkým rukávem	Merino Triko RAB MeCo 120	124 g
Podvlíkačky	RAB MeCo 120	140 g
Boxerky	RAB Merino+ 120 Boxers	67 g
Teplá čepice	Warmpeace Thermolite	37 g
Klobouk proti slunci/dešti	ZPacks Pointy Hat	123 g
Rukavice	RAB Power Stretch Pro Contact	42 g
Nepromokavá bunda	MONTANE Minimus Jacket	279 g
Nepromokavé kalhoty	RAB Downpour pants	220 g
Pytlík na oblečení	ZPACKS Large Rectangular Dry Bag	26 g
CELKEM		1 947 g

Elektronika

Telefon + nepromokavý obal	iPhone 6s + Catalyst waterproof case	190 g
Foták + pouzdro Lowepro	Sony RK100 m3	343 g
Power banka	ZENDURA A5 (16.750mAh - 62WH)	307 g
Sluchátka	BOSE SoundSport In-Ear Device	19 g
Čelovka	Petzl Core Actik	80 g
Solární nabíječka	Anker PowerPort Lite 15W	356 g
Satelitní komunikátor	inReach Explorer®+	235 g
Nabíječka 2x USB	AT&T	79 g
Napájecí kabel iPhone (2x)	Apple	48 g
Napájecí kabel micro USB (2x)		26 g
Stuff sack elektronika	ZPACKS Rock Stuff Sack	5 g

CELKEM

1 688 g

Hygiena

Kartáček na zuby		6 g
Mezizubní kartáček		2 g
Lékárnička		80 g
Nůžtičky		16 g
Lopatka	Deuce of Spades	15 g
Pytlík na hygienu	ZPACKS Small Stuff Sack	3 g

CELKEM

122 g

Ostatní

Ukulele + obal	iUke mini	185 g
Sluneční brýle (klip)	DECATHLON clip on VISION 300	17 g
Šití, lepení		50 g
Foto stativ malý	GorillaPod Original	47 g
Kompas	Moscompass Moscow 3 NB	30 g
Batůžek do města/stuff sack na drobnosti	SEA TO SUMMIT Ultrasil Day Pack	73 g
Špunty do uší		1 g
Provázek	2mm 10m	20 g
Head net – moskytiéra	SEA TO SUMMIT HeadNet	12 g
Peněženka	ZPACKS Wallet Zip Pouch	7 g
Pas		38 g
CELKEM		480 g

Oblečení (nepočítá se do základní váhy)

Kalhoty	HIGH POINT Saguro	398 g
Triko s dlouhým rukávem	Merino Triko RAB MeCo 120	153 g
Boty (pár)	ALTRA Lone Peak 3.0.	620 g
Návleky	Altra Trail Gaiters	42 g
Ponožky	Bridgedale WoolFusion Trail	62 g
Boxerky	RAB Merino+ 120 Boxers	67 g
Šátek (nákrčník)	BUFF	37 g
Kšiltovka	DECATHLON Solognac	50 g
Hodinky	CASIO ProTrek PRV-3000	64 g
Hůlky	LEKI Thermolite XL	485 g
CELKEM		1 978 g

Celková hmotnost

základní váha (base weight)	7 103 g
základní váha + oblečení (skin out weight)	9 081 g

Samozřejmě se to bude v průběhu cesty měnit. Přes Colorado ponesu nesmečky, nepromokavé ponožky a teplejší ponožky na spaní. Na poušť беру extra lahev na vodu. Ostatně kvůli horším vodním zdrojům v poušti táhnu i maličký trychtýřek se sítkem na odfiltrování nejhrubších nečistot. Nejsem striktně *ultralight*, ale váha 7,1 kg snad není úplně hrozná. Když přičtu zhruba 900 gramů jídla na den, 1,5 litru vody a půl litru lihu na vaření, docházím k průměrné váze batohu kolem 12 kg.

PŘÍPRAVA

1. den, středa 18. dubna

Dopolední let z Prahy do Londýna má půlhodinu zpoždění, což mě vzhledem ke dvouhodinovému přestupu znervózní. Ale nakonec jsem to navzdory vzdušné zácpě nad Heathrow stihl.

Mám štěstí – sedím na čtyřsedačce jen s jedním spolucestujícím. S nataženými nohama se dá desetihodinový let přečkat celkem luxusně. Jsem rád, že z Evropy do Phoenixu letím bez přestupu. Vyhnu se tak riziku, že bych kvůli procedurám spojeným se vstupem na americkou půdu nestihl spoj. Což se mi před čtyřmi měsíci při cestě do Kanady stalo. Ani tři hodiny na přestup mi nestačily.

Kolem šesté večer místního času přistávám a za chvíli už se zdravím se Sárrou, která přiletěla hodinu přede mnou. Na první pohled mě zarazí velký kufr stojící vedle jejího batohu. Nechtěla batoh odbavovat a tak si do kufru, který je na vyhození, dala věci, které nemohla vzít na palubu (nůž, hůlky, stanové kolíky), plus část výbavy, kterou si zítra pošle poštou dopředu na trail. Zbytek si vzala s batohem do kabiny. Máme objednaný motel, je to hodina pěšky, ale nechce se nám vláčet s kufrem, tak se za 10 \$ svezeme Uberem. Motel je jak vystřižený ze seriálu *My name is Earl*.

Přebalujeme batohy, vyřídíme pár telefonátů, plánujeme zítřek. V půl desáté usínáme a já doufám, že mě jet lag nechá vyspat. Doma je půl sedmé ráno.

2. den, čtvrtek 19. dubna

Tak jet lag mě dlouho vyspat nenechal, ale s tím jsem počítal. Navíc motel je nejen kousek od letiště, ale vede kolem něj i železnice. Po tom hlasitém troubení vlaku v akordech se mi taky stýskalo. Kdybych se nebyl býval oholil, byl bych se celou noc usmíval pod vousy.

V sedm si zajdeme na snídani do McDonaldu. Phoenix nám neukazuje nejlídnější tvář. Potkáváme hodně postaviček, které mají evidentně problém s chudobou (ta je ostatně pro tento stát příznačná), alkoholem a drogami. Co chvíli po nás někdo chce peníze, ale když jim místo nich nabídneme jídlo, zájem nemají.

Jedeme autobusem do dvacet minut vzdáleného Walmartu nakoupit zásoby na deset dní. Pak zařídít telefonní kartu. Žel se ukázalo, že Sářin telefon není kompatibilní se sítí Verizon, která má na trailu nejlepší pokrytí. Takže poté co aktivujeme telefon můj, jedeme do dalšího nákupního centra zkusit, zda si její telefon bude rozumět se sítí AT&T. Tady už to dopadlo dobře. Navíc má za stejné peníze dvojnásobek dat. No, obávám se, že ve finále stejně nebudeme mít signál ani jeden.

Zbývá ještě dost času, než pojede autobus (Greyhound), který nás doveze z Arizony do Nového Mexika. Ale tohle město, ve kterém žije sedm milionů obyvatel, mnoho možností turistického vyžití nenabízí. Alespoň ne tahle část. Je to jako jedno obrovské předměstí roztažené na ohromné ploše. Takže se vyvalíme na trochu zeleném plácku mezi obchody jednoho z velkých nákupních center a flákáme se. Obávám se, že podobný program nás čeká ještě další dva dny vyhrazené na přípravu. A nás přitom tak svědí chodidla... Alespoň se nám vyhnulo zde tak obvyklé vedro. Máme příjemných 28 °C místo slibovaných 38 °C.

Ve čtyři se přesouváme na nádraží a o hodinu později nasedáme do autobusu. Musím říct, že sem svým zjevem moc nezapadáme. Jo, na konci cesty, až budeme dostatečně „opotrebováni“, to bude jiná. Dá se na to dívat tak, že tady má auto úplně každý, je to téměř nutnost. No, a kdo si ho nemůže dovolit, cestuje autobusem. Každopádně je to zajímavý sociální zážitek. Tahle linka spojuje Los Angeles s Dallasem. To je jako z Prahy do Madridu. Ale sedačky jsou tak namáčkklé na sebe, že vzpřímený sed nemůže člověk opustit ani na moment. Až budu doma usedat na hodinovou linku Praha – Liberec do vyvoněného Student Agency, myslím, že si vzpomenu. My si tuhle parádu užíváme přes pět hodin.

V půl dvanácté dorážíme do města Lordsburg a po deseti minutách chůze do Econo Lodge, kde strávíme příští dvě až tři noci.

Díky včasné rezervaci to vychází levněji než chatka v místním kempu a na přípravu chceme přece jen střechu nad hlavou. Navíc odtud každé ráno startuje *shuttle* provozovaný CDT Coalition na začátek trailu. Nadšeně nahlížíme do prvního registru, který je přímo na recepci stejně jako plný *hiker box*. Míříme rovnou do peřin.

3. den, pátek 20. dubna

V půl sedmé slyšíme zvenku halas party, která odjíždí dnešním *shuttlem* k hranici. Závidíme jim. Už bychom jeli taky. Ale musíme ještě něco dokoupit a rozeslat balíky se zásobami. Kdybychom tak mohli vyrazit už zítra...

U snídaně si povídáme s těmi, kteří už za sebou mají prvních 80 mil (trail Lordsburgem prochází). Je tu tak deset lidí, zhruba půlka na svůj start teprve čeká. Až mnohem později se

dovím, že jedna z přítomných, kanadská holka, která si říká Red Feather (45, Kanada), je medailistka letních (1996 - silniční cyklistika) i zimních (2002 a 2006 - rychlobruslení) olympijských her. To jen dokládá, jak trail zcela smazává sociální status. Člověk tu potká stavební dělníky i raketové inženýry.

Připravujeme si balíky. Posíláme tři. Dva přímo na trail: Pie Town (6 dní jídla) a Ghost Ranch (4 dny jídla + výbava na sních). Zbytek map posíláme kamarádovi Sáry do Colorada. Část si u něj vyzvedneme, část nám pošle dál na trail.

Já pak ještě posílám další dva drobné balíčky. Moji knížku o Pacific Crest Trailu do archivu PCT Association a pár věcí pro Petra K. (aka Footprinta), který právě šlape Appalachian Trail na východním pobřeží. Dostává kvůli počasí docela zabrat, tak jsem mu dovezl pár doplňků do výbavy z domova.

Ještě zaběhneme do krámu (poté co jsme vyplundrovali první *hiker box*) a na poštu. Už to znám z minula a tak mě nepřekvapí, že jsou tam strašně ochotní, pomáhají nám s balením a vybírají nejlevnější variantu odeslání.

Zatímco na poště balíme, zazvoní mi telefon. Volá mi Top Notch, můj první parták z PCT. Od včerejška se mu snažím dovolat. Víím, že se na CDT taky chystá. Když se ho ptám, kde je, povídá, že zrovna dorazil po čtyřech dnech chůze do Lordsburgu! Takže se půl hodiny nato opět shledáváme.

Sedíme pak v lodgi a vyprávíme si, co nás minulé dva roky potkalo (přestože jsme byli celou dobu v kontaktu). Žvaníme i s ostatními hikery, je tu drtivá převaha Evropanů.

Stále víc nás se Sárou mrzí, že nemůžeme vyrazit už zítra. K jižnímu monumentu (oficiálnímu začátku trailu) nevede žádná silnice. Nedá se tam dojet autobusem ani dostopovat. Jediná možnost je využít jeden ze *shuttlů*, které tu pro CDT hikery fungují. Jeden provozuje CDT Coalition (obdoba PCTA)

a druhý *trail angel* říkající si Buddy Backpackers. My máme rezervaci do prvního z nich, a to až na neděli. Zkoušíme vytelefonovat, jestli třeba někdo nezrušil zítřejší rezervaci, ale máme smůlu, i zítřek strávíme zde. Alespoň že je tu Top Notch a bere si *zero day*. To mi po čtyřech dnech na cestě přijde jako velký luxus, ale on ví nejlíp, co je pro něj dobré. My se chceme odpočinkovým dnům pokud možno vyhnout. Dokonce jsme přijali jméno *Team No Zero*. Ale zítra budu za Top Notchovu přítomnost vděčný.

Není co dělat, tak si dáváme odpoledního šlofíka, stále se mě drží jet lag.

V osm si znovu sedáme s veškerým osazenstvem, ukazuje se, že skoro všichni šli PCT 2016. Vzpomínáme na společné známé, místa, kde jsme byli, události z „našeho ročníku“, sdílíme očekávání. V půl desáté sešlost rozpouštíme. Se Sárou balíme batohy – chceme ráno zkusit, jestli se přece jen neuvolní místo v *shuttlu*. Šance je malá, prakticky všichni, kteří mají zítra jet, jsou zde. Ale zkusit to musíme.

4. den, sobota 21. dubna

Takže ráno vstaneme v půl šesté a jako první se objevíme u snídaně. Jsme komplet připraveni vyrazit, ale zároveň si slibujeme, že když to nevyjde, brečet nebudeme. Takhle nějak se asi cítí náhradníci vesmírných letů. Každý zná Jurije Gagarina, ale kolik lidí ví, kdo to byl German Titov nebo Grigorij Něljubov. Během několika minut je nám jasné, že stejně jako oni ani my dnes nepoletíme. Všichni jsou zde a nikdo nejeví touhu vzdát se svého místa v autě. Zamáčkneme slzu, se šťastnou desítkou se loučíme a jdeme si najít nějakou zábavu.

V Lordsburgu se toho moc dělat nedá, je to úplně mrtvé místo, zastávka na dálnici pro kamioňáky. Takže četba, spánek, přebalování batohu. Přijde mi, že toho táhnu moc. Část proviantu putuje do *hiker boxu*.

Jediným zpestřením je vítání nových příchozích a povídání si s Top Notchem. Taky posloucháme vyprávění Radara (53), který tu jako dobrovolník organizuje *shuttle* a udržuje *water caches* na prvním úseku cesty, mimo jiné o tom, jak se oficiální trasa neustále mění. A těžko říct, co vlastně v danou chvíli oficiální trasa je.

Večer ještě zajdem společně s Five Starem (35, Německo) do místní hospody *Kranberry's* dát si naposledy nějakou zeleninu. Od zítřka už jen dehydrovaná strava. O hikerské půlnoci (21:00) disciplinovaně zmizíme v peřinách. I to je možná naposledy na dalších pět měsíců. Těšíme se, jak malé děti na Štědrý den.

DENÍK

1. den, neděle 22. dubna

Takže dnes už naostro. Vstát v 5:45 a v 6:30 nasednout s dalšími šesti šťastlivci do dvou čtyřkolek. Batohy zůstávají na korbě, pořádně zabalené do odpadkových pytlů. Cesta bude opravdu prašná. Sedíme v autě se Spreadsheetem a Mulch (51), manželským párem z Ohia. Už nás nepřekvapuje, že i oni šli PCT 2016. Zdá se, že je to určité paradigma. Loni na CDT startovalo 300 lidí, ale s rostoucí popularitou ostatních dlouhých trailů se bude toto číslo nejspíš zvětšovat. Čekal jsem, že nás povezou nějakí vysvalení chlapi, ale ne, jsou to dvě celkem křehké holčiny. Ale řídit teda umí.

Brzy pochopíme, proč je tohle svezení na začátek trailu tak drahé (120 \$). Nic jiného než čtyřkolka by tuhle prašnou cestu přes výmoly nezvládlo. Místy si držíme rychlost 20 km/h. Na Matějské bychom za takový zážitek zaplatili těžký prachy. Cestou potkáme několik aut *border control*. Taky plníme vodou *water cache* na míli 14. A pak to po třech hodinách divoké jízdy přijde. Monument na místě zvaném Crazy Cook (váže se k tomu nějaká historka o kuchaři, který ne úplně dobře vařil a byl na to konto zastřelen).

Přesně po dvou letech a jednom dni opět stojím na hranici USA a Mexika, jen skoro o 600 mil východněji. Dotknout se země za plotem, překonat vzrušení. Dotknout se jižního monumentu, udělat si fotku. Náš *Team No Zero* je připraven vyrazit.

Vytáhnu příšerně rozladěný ukulele, Sarah kazoo. Od rozechvění pletu několik písniček dohromady, slova patlám pátý přes devátý. A pak cvak a ten okamžik je pryč. Chvilí bych tu ještě poseděl, abych si ten moment pořádně vychutnal, ale do Sáry jako když střelí, hodí si batoh na záda a v jedenáct už šlapem.

Brzy osamíme, většinu ostatních necháme za sebou, jen před námi pádí svižným tempem Commander (25, Virginia). Zhruba po šesti mílích zjišťujeme, že trasa trailu úplně nesedí s mapou, podle které jdeme. Naštěstí v této první části je relativně slušně značený. Cesta je celkem vyšlapaná a místy dost široká.

Je překvapivě oblačno, ale to se do devadesáti minut změní. Mraky se rozeženou a slunce do nás praží tak, jak se to tu od něj očekává. Ale jde to: 30 °C je celkem milosrdná teplota. Prvních 14 mil máme v půl páté za sebou s jednou desetiminutovou zastávkou.

U *water cache* potkáme Commandera, půl hodiny si odpočineme a lehce poobědváme. Spousta lidí tady tráví první noc, nám se ale ještě chce šlapat. Dál už je cesta divočejší. Stezka se těžko hledá, neustále se ztrácí a značení už je řidší. Jsou to jen 160 centimetrů vysoké sloupy zasazené do země zhruba v intervalech 500 metrů. Většinou si je člověk plete s nějakou rostlinou. Navíc se v téhle rovině, kde se nedá moc chytit nějakých orientačních bodů, blbě naviguje podle mapy a kompasu. Obzvlášť když víme, že mapě nemůžeme úplně věřit. Není divu, že si to tu někteří usnadňují chůzí po prašné „silnici“, po které jsme přijeli. Ráno jsme na ní cestou k monumentu pár lidí potkali. Nás ale zatím tahle hra na schovávanou baví, i když to znamená, že našlapem víc, než nám říká mapa.

Sáře je trochu blbě od slunce a tak chvíli odpočíváme. Za námi už asi tři hodiny hromy divo bijů. Obloha nad Mexikem je ocelově šedá a zdáli pozorujeme provazce padající vody. My tomu naštěstí unikneme, jen občas na nás padne ojedinělá kapka.

Procházíme kolem jednoho zakempeného kluka a posléze mineme stejně jako my se motajícího Commandera. My ale máme dva páry očí a tak se nám cesta lépe hledá.

Tma tady padá brzo a my chceme ještě dojít k vodnímu tanku s větrnou pumpou asi míli od trailu, zhruba na úrovni míle 22,1. Když už je šero takové, že stezku prostě nevidíme, udělám si náměr na kompas a jdeme zhruba dvě míle jenom na něj. Trochu nás znervózní, když v našem kurzu vidíme světla par-

kujícího auta, která posléze zhasnou. Víme, že v této oblasti se hodně pašují drogy z mexické strany, a o setkání s někým, kdo sám nechce být potkán, moc nestojíme.

Nasazujeme čelovky a nastavujeme je na co největší jas. Nejen proto, že už se zcela setmělo, ale také abychom na svou přítomnost případné nekalé živly upozornili a dali jim možnost se včas zdekovat. Trochu doufáme, že to budou chlapci z druhého břehu zákona. A skutečně. Když v devět dojdeme k větrné pumpě, v záři čelovek se objeví auto *border control*. Jdu se s pohraničником domluvit, jestli mu nevadí, že tu zakempíme. Je úplně v pohodě, jen nás varuje, ať si dáváme pozor na pašeráky. My si říkáme, že se k nim člověk musí chovat jako k divoké zvěři. Nevšímat si jich. Oni sami o setkání nestojí.

Protože hrozí déšť, stavíme stany. Večeři odbudeme GOR-Pem. Filtruji vodu, ale moc mi to nejde. Před odjezdem jsem zapomněl zkontrolovat průtočnost filtru – na procházkách v Čechách používám steripen (ultrafialové světlo). Dořeším to ráno. Pohraničnický odjíždí a já si, přestože mi stojí stan, stelu pod širákem. Kdyby něco opravdu přišlo, přesunu se pod plachtu, ale první noc na trailu si přece usínání pod hvězdami nenechám ujít. Sarah usíná, jen co v půl desáté zalehne, a já ještě dvě hodiny datluju deník. Ztichlou krajinu kolem osvětluje dorůstající měsíc a já se asi nemůžu cítit šťastnější.

➡ 36 km (celkem: 36 km)

2. den, pondělí 23. dubna

Kdykoli otevřu oči, hvězdy nade mnou jasně září a zdálky zní táhlý vícehlasý kojotí zpěv. Vstáváme ve tři čtvrtě na šest. Rozhodujeme se pro snídani před vyjitím. Tank je plný dobré vody.

Věž s větrníkem ještě stojí, ale větrník samotný už je na hadry. Pumpa čerpající vodu ze země je dnes poháněna solárním panelem. Tyhle nádrže jsou tu jako napajedla pro volně pasoucí se dobytek. Jak zvířata dokážou v těchto místech přežít, nechápu. Při těch teplotách a bez kousku stínu musí být steaky z jejich masa *well done* ještě dřív, než je naporcujou.

Využívám benefitu cesty ve dvou a filtruju Sářiným filtrem. Litr za minutu. Paráda.

Před sedmou šlapeme a cesta se dnes hledá výrazně lépe. Na míli 25,9 nacházíme druhou *water cache*. Je tu spousta čisté vody, a tak s ní zpětně proplachuji svůj filtr. A světe div se, už zase jakžtakž funguje.

Na rozdíl od včerejška je nebe vymetené a slunce začíná pářit už docela brzy. Sarah si nese slunečník. Ten je na dlouhých trailech k vidění překvapivě často. Jenže ji nebaví mít jednu ruku plnou a nemoc používat obě hůlky. Chvilí na to koukám, pak vytahuju ze svého repair kitu kloboukovou gumu (guma obalená textilií) a vytvořím soustavu smyček držící slunečník na batohu v požadované poloze.

Já mám místo slunečníku špičatý „vietnamský“ klobouk od ZPacks. Zpočátku jsem s ním trochu zápasil, ale poté co jsem si (opět za pomoci kloboukové gummy) vyladil uchycení pod bradou, funguje excelentně. Nejraději mám, když je slunce v zátylku a já mám klobouk volně posazený za hlavou jako „svatozář“. Dělá tak dostatek stínu a přitom mi proudící vzduch udržuje hlavu suchou.

Teplota nemilosrdně stoupá (38 °C) a Sáře naopak klesá nálada pod bod mrazu. Její tempo to zpomalí. Pravda, tohle není úplně kanadské klima. Ale stejně mě to dost překvapuje. Čekal jsem, že já budu ten pomalejší. Vždyť doma běhá horské ultramaratony a když jsme tam v lednu výletovali, byl jsem to

já, kdo povlával na chvostu s jazykem na vestě. Navíc už musela stejnou situaci zažít, jako já, v jižní Kalifornii. Záhy se vše vysvětluje. Nezažila. Na PCT začínala 14 dní přede mnou (7. 4.). A těch 14 dní znamenalo zásadní rozdíl v teplotách. Takže teď ji to sráží ke dnu. Mně horka nevádí, naopak si v nich libuju. Asi za to může studený odchov. Po dětství stráveném v bytě bez topení prostě vysoké teploty miluju. Možná mají vliv i měsíce strávené v horké Gruzii nebo na tuniské poušti. Nevím. A nevím, jak Sáře pomoci. Na zítřek musíme vymyslet jinou strategii, takhle to nepůjde. Děláme několik přestávek, ale po stínu ani památka.

Náladu nezvedne ani má hra na „blechu“. Dochází nás Commander, taky má dost. Chvilí si s ním povídám a pak nám zase zůstává v zádech. Nechávám jít Sáru před sebou, aby si sama určovala tempo. Udržuju si alespoň 50 metrů odstup. Když jsem před ní nebo mě cítí za zadkem, má podvědomou tendenci zrychlovat. A já nechci, aby se cítila pod tlakem.

Stane se zázrak. Na míli 36 narazíme ve tři čtvrtě na dvě na osamělý strom a bez zaváhání si v jeho stínu steleme.

Dochází nás Blast (55, Kalifornie), ten kluk, co jsme ho včera potkali kempujícího. Klube se z něj velký sympaták, asi 20 minut si povídáme. Hodně pracovně cestoval, dlouho pobýval v Asii, ale dobře zná i Prahu. Vyrůstal v Mojavské poušti, a tak tohle vedro dobře snáší. Za chvíli projde i Commander. My si ještě trochu přispíme, dokud největší vedro neopadne (15:45).

Dám Sáře 15 minut fóra a pak v téhle nekonečné rovině sleduji, jak její světélkující deštník bliká jako vzdálená světluška. Znovu se sejdem o 45 minut později (míle 39,1) u další vodní pumpy.

Přestože je to de facto oáza, vůbec tak nevypadá. Ano, je tu pár stromů poskytujících stín, ale je to především království

místních krav, které nás zpovzdálí nevraživě pozorují. Blast a Commander tu odpočívají. Naštěstí je voda hnaná pumpou do malé plechové nádržky a z té teprve přepadá do kaliště plného kravinců. Takže se stačí vyhnout včelám, které nádržku obsypávají, a nabíráme si dost dobré vody. Pokračujeme dál, nicméně já se tam ještě po pěti minutách vracím pro zapomenuté hůlky.

Zbytek dnešní cesty je pěkný a trail se pro jednu neschovává. Ještě jednou míváme kempujícího Blasta. V 19:40 končíme u třetí *water cache* (míle 45,4). Je tu pěkný plácek a taky Moose (50, USA), silnější kluk, co vyrážel o den dřív, a vypadá dost zbědovaně. Není divu. Jeho batoh je velký jako naše dva dohromady.

Dnes si pod širákem steleme oba. Vaříme večeři, dobrá nálada je zpět. Plánujeme vstát brzo, tak nechávám dopsání deníku na zítřejší siestu a chvíli po deváté disciplinovaně usínáme.

➔ 37 km (celkem: 73 km)

3. den, úterý 24. dubna

Původně jsme chtěli vstávat ve 4:00, ale ráno to Sarah vidí jinak. Posouváme budík o hodinu a v 5:40 za svitu čelovek šlapeme. Procházíme kolem zaneřádné vodní nádrže, kterou stráží torzo chciplé krávy. Vody máme naštěstí dost, míváme ji bez zastávky. Potkáváme balící se Light Foot (50, Norsko), která startovala 21. 4.

V sedm se usadíme uvařit si snídani. Sotva dám vařit vodu na kafe, už se za mnou ozve snad nejznámější popěvek světa a zaplápolají svíčky narozeninového „dortu“, v tomto případě reprezentovaného jednoduchým dezertem. Tohle jsem teda

nečekal, jsem celej dojatej. Jsou to moje druhé narozeniny slavené na trailu.

Po snídani docházíme Light Foot, která nás mezitím předběhla, a dál jdeme s ní. Slunce začne připalovat až v deset a to už máme v nohách prvních deset mil. O hodinu později narážíme na svůj první *trail magic* obsypaný zbytkem party ze *shuttlu* z 21. 4.

Trail angel jménem Apple (60, USA) tu nabízí jak vodu, tak studený limonády, místo k usazení, a dokonce zrovna dokončuje ocelovou konstrukci, takovou kopuli, která se záhy promění ve velký stan. Ten těm, co přijdou po nás, poskytne i tolik žádaný stín. Apple je z východního pobřeží, takže původně dělal *trail magic* na AT, teď je tady a odtud se přesune do Colorada. Máme tedy šanci ho potkat ještě jednou.

Část party se zvedá, my tu s Light Foot asi hodinu pobudem ve společnosti Hodge Podge (61, Kalifornie) a Swiss Mouse (41, Švýcarsko). Ukáže se, že i Swiss Mouse dnes slaví narozeniny.

Dál pokračujem společně, pouze Light Foot věrná svému jménu mizí v oblaku prachu před námi. Před druhou vedro kulminuje a my se uchylujeme na dvě hodiny do stínu keře.

Ve čtyři dobíráme vodu v nedalekém tanku. Voda už je dost zelená, ale filtry to celkem zvládají. Jen musíme dělat zpětný proplach čistou vodou po každém filtrování – teče z toho neuvěřitelný humus. Voda tak taky chutná. Ale pít se dá a to je hlavní. Pečlivě si hlídám, abych pil dost, ale ne příliš, aby mi voda vydržela až k dalšímu zdroji. Vždy pět doušek každou čtvrt hodinu. Těch 20 doušek za hodinu znamená v tomhle pařáku (opět 38 °C) litr vody.

Stále je to rovina. Kolem páté se zvedá vítr (2-3 Beaufortovy stupnice) a Sářin deštník se změní v plachtu, div že ji nezvedne do vzduchu. Mám radost, že je jí dnes lépe. Vrací se jí nálada i tempo. Asi s tím souvisí i její rozhodnutí zrušit svůj blog. Nedokázala ho psát tak, aby neobsahoval osobní věci, a trápilo ji, že by to četl kdokoli. Namísto toho se rozhodla posílat každý den mail Geneovi a v něm popisovat naše zážitky. Gene tak s námi bude sdílet trail alespoň touhle formou a Sáře zůstanou vzpomínky zakonzervované ve formě dopisů.

V půl sedmé docházíme k vodnímu tanku (míle 67,8) na plácku plném kravinců. Mezi nimi má ustláno Blast. Sarah má hlad, tak si vaří večeři už tady. Já s jídlem počkám až na nocležiště, až se mi zpomalí metabolismus, abych vše nespálil rychle a bez užitku. Mezitím filtruju vodu a povídáme si s Blastem. Hodge Podge se Swiss Mousem si stelou opodál. My popojdem ještě půl míle, dál od kravinců, a pak si v sedm steleme také. Zítرا nás čeká první městská zastávka. Vracíme se do Lord-

sburgu, chceme tam přespat v místním kempu. Naše komplet propocené a zaprášené oblečení volá po čisté vodě a naše těla ostatně taky. Máme to do něj 16,5 míle, mohli bychom tam být už na oběd.

K večeři si vařím svůj první *hiker box special* a je to překvapivě dobrá rajská s mletým masem. Vítr utichl, na obloze je sem tam mráček, ale měsíc svítí tak, že je světlo pomalu jako ve dne. I dnes usínáme pod širákem.

➔ 37 km (celkem: 110 km)

4. den, středa 25. dubna

V noci se téměř pečeme, teplota neklesne pod 22 °C. Čekal jsem, že se tu bude přes noc stejně jako v Tunisu nebo jižní Kalifornii pohybovat kolem nuly.

Ukazuje se (oproti původní dohodě), že Sarah moji zálibu v snídani hodinu, dvě po opuštění kempu zas tak úplně nesdílí. Já to mám rád hned z několika důvodů. Člověk se ráno nezdržuje poflakováním na nocležišti a může začít už 20 minut po otevření očí šlapat. To je skvělé, obzvlášť když jsou rána studená. Mám pak záminku udělat si dlouhou přestávku a rozdělít si tak ranní příděl kilometrů, aniž bych ztrácel čas. Většinou se mi daří najít i hezké místo s výhledem a užít si ranní slunce. Poslední výhodou je, že tou dobou už můžu napojit telefon přímo na solární nabíječku (napětí je na rozdíl od chůze stabilní a neohrožuje tak svým kolísáním nabíjecí obvod telefonu). Než posnídám, většinou ho dobiji o nějakých 30%. Ale nejdu sám a Sáře dělá problém v tomhle vedru vůbec něco sníst, takže změnit tenhle rituál je pro mě to nejmenší. Naopak musím uznat, že je docela fajn dát ještě ze spacáku vařit vodu a mít

připravenou snídani, než vykonám všechny ranní rituály. V šest už šlapeme.

Míjíme probouzejícího se Commandera a o chvíli později i proti nám jdoucího Nuggeta (30, Florida). Nedostal se do žádného *shuttlu*, tak jde v opačném směru z Lordsburgu do Crazy Cooku pěšky s tím, že se vrátí zpět *shuttlem*, který tam přiveze startující hikery.

Krajina se konečně začíná trochu vlnit, oko má na čem spočinout. Hlavní dominantou dne je Pyramid Peak, hora dělající čest svému jménu. Pozorujeme ji už od včerejšího rána a dnes procházíme kolem jejího úpatí.

Do deseti docházíme po desíctce milí k poslední *water cache* spravované Radarem, resp. CDTC. Je tu celá parta ze včerejška, ale za chvíli tu osamíme pouze s Blastem. Kecáme tak 40 minut a pak už v pařáku (33 °C) děláme posledních sedm mil do Lordsburgu. Trail se nám zcela ztrácí, jdeme většinu času cestou necestou čistě na kompas.

V Lordsburgu zamíříme rovnou do kempu KOA. Mohli bychom jít teoreticky po doplnění zásob dál, ale Sarah má rozbitý nohy tak, že si zaslouží půl dne odpočinku. V KOA je ale prázdné, kancelář je přes oběd zavřená. Když zjistíme, že pláček na stan je jen o 10 \$ na hlavu levnější než lodge, neváháme ani minutu a přesunem se tam. Jsou tu skoro všichni známí z trailu. Je tu i Spreadsheet a Mulch, o kterých jsme byli přesvědčení, že zůstali daleko za námi. Ukáže se, že Mulch se už druhý den udělalo tak moc zle, zřejmě z dehydratace, že se nechali Radarem přivést zpět do Lordsburgu. Radar nám k mému překvapení sdělil, že takhle dopadne 10 % vyrazivších. Dost mě to překvapí, vždyť většina lidí tu už má s dlouhými traily zkušenost.

Ale teď je čas na praní prádla, sprchu, burger k obědu, doplnění zásob (komplet z *hiker boxu*), účast v „soutěži“ o největší

puchýř (já zatím nic), telefonáty s domovem a Footprintem na AT, večere (ohromná porce zeleniny) a pak sezení se spoluchodci.

Někdo koupí pivo, někdo pizzu či ovoce a vedou se chodecký řeči o trailech celého světa: Te Araroa, Camino, Kungsleden, GR10, PCT, Hayduke Trail... Light Foot si zítra zopakuje první etapu od hranic k první *water cache*. Trackuje (zaznamenává) celou CDT pro Wikiloc, komunitní platformu mapující traily celého světa. Tenhle první úsek se jí smazal, a tak ho chce jít znovu. Nikdo z nás to pořádně nechápe, ale má náš respekt kvůli zápalu pro věc.

V deset jdeme disciplinovaně spát. Na rozdíl od většiny zítra nepauzírujem, ale šlapem dál. Jsme koneckonců *Team No Zero*.

➔ 27 km (celkem: 137 km)

5. den, čtvrtek 26. dubna

V 6:00 posnídáme spolu s Radarem a s Blastem a o půl hodiny později pomalu opouštíme Lordsburg. Prvních čtyři a půl míle šlapeme po okraji silnice. Kolem nepříjemně sviští kamiony. Stezka se pak stáčí na rovinatou pastvinu, i když nevím, jestli se tak téhle vyprahlé půdě dá říkat. Když jsem se ráno zmínil, že jsem ještě neviděl žádného chřestýše, odpověděl mi Radar, že je tu na ně moc sucho. No, na nás docela taky. Každopádně podlézáme ostnatý drát a jdem zpočátku spíš odhadem, než konečně na trail narazíme. Vine se velkým obloukem, pořád máme Lordsburg na dohled. Zřejmě obcházíme pozemky někoho, kdo přes ně neumožnil průchod. Znovu se pozastavuji nad tím, jak se na téhle vyprahlé zemi může něco pást, a jako na důkaz oprávněnosti těchto úvah potkáme čas od času vybělené dobytčí kosti.

V deset přelézáme další ostnatý drát a dochází nás Blast a Jake (30, Colorado). Jake strávil v Lordsburgu tři dny, vyrážel 21. 4. Dál jdeme s Blastem, má pěkně ostré tempo. Hezky se s ním povídá, je hodně sečtělý. Překvapuje mě, kolik toho ví o historii střední Evropy. Živí se jako právník, a tak mě v kostce zasvěcuje do principů amerického soudnictví. Na Sáru je jeho tempo moc čili ho po hodině necháme jít napřed. Ve dvanáct dorážíme ke kopcům. Míjíme první vodní zdroj – beznadějně vyschlý. Chvilí na to i míli 100.

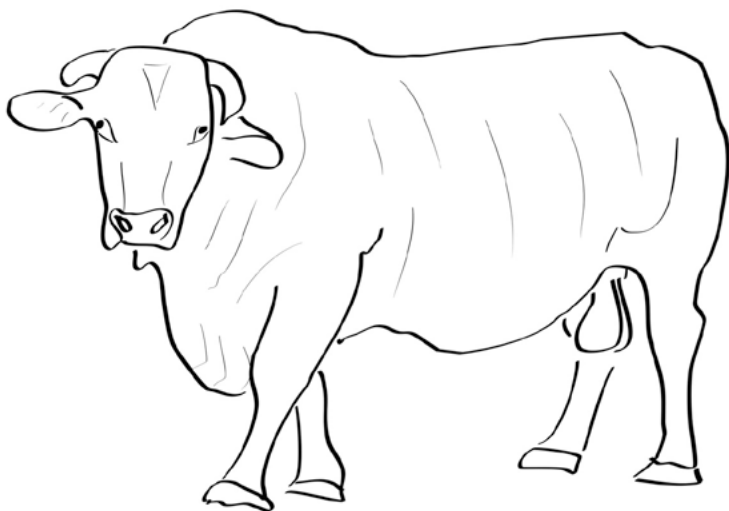
Kousek za ní je Engineers Windmill, kde najdeme nejen odpočívajícího Blasta s Jakem, ale i plnou nádrž vody. A v ní plave chcíplý netopýr. Ale nemáme jinou možnost. Musíme věřit svým filtrům. Další jistá voda je za 13 mil. Dáme hodinovou siestu. Vlnitý terén v kopcích už je zábavnější, objevují se první stromy. Procházíme kolem několika zavřených dolů. Slunce prosvítá přes lehkou vrstvou mraků, teplota padá ze 32 °C na příjemných 25 °C.

Při krátké pauze v pět ze Sáry vypadne, že by se chtěla trhnout. Tuším to už druhý den. Že jí nesedí tempo a že by se vlastně chtěla víc socializovat s ostatními hikery. Ano, věděl jsem, že PCT šla natřikrát, vždy neplánovaně přerušila a jela domů. I za těch pár dní, co jsme tam šli spolu, dvakrát sešla z trailu, aby se s někým na 2-3 dny sešla. Právě proto jsem v lednu jel do Kanady, abychom si sladili společnou strategii, jak jít. Dokonce jsme si udělali tabulku, kolik chceme v každém úseku za den ujít. A přesto je to teď jinak. Ale chápu to. Sarah podlehla mému nadšení při plánování a se vším souhlasila. V reálu to ale vidí jinak. Je to tak v pořádku. *Hike your own hike*. Jsme na tuto eventualitu připraveni, akorát jsem to nečekal tak brzy. Ale lepší, než abychom se navzájem trápi-li. Já se zas neumím courat a poflakovat ve městě. Dojdeme

spolu ještě do Silver City, tam dořešíme praktické věci (rozdělení map, vyzvednutí společných balíčků). Nebudu lhát, mrzí mě to, ale vím, že takhle zůstaneme kámoši. Kdybychom se přemáhali a šli „hike“ toho druhého, dřív nebo později by se naše kamarádství ztratilo.

Přecházíme Highway 90, u které se nachází *water cache*, ale je zcela prázdná. To je přesně důvod, proč na ně nesmíme spoléhat. Naštěstí máme ještě dost elixíru ze chciplého netopyra.

Na míli 113,1 to u nádrže se zelenou vodou pro dnešek balíme. Je tu zakempený Blast i Jake. Jake má hamaku, tiše mu závidím. Já jsem si ji po konzultaci s hikery let minulých opět nevzal. Steleme si tu též, vaříme večeri, filtrujeme. Naše filtry melou z posledního, zpětné proplachy moc nepomáhají. Jake a Blast používají chemii, já skoro lituju, že jsem si nevzal steripen. V Silver City to musíme vyřešit. Dál snad už nebude voda tak zaneřáděná. Můj filtr už mi slouží bezmála dva roky, tak klidně může odejít do věčných lovišť.

Kolem postávají krávy, ale protože ležíme poblíž, obávají se přistoupit ke korytu. Sledujeme jejich pokusy, pokaždé to vzdají. Takže se k nim obrátíme zády a věnujeme se svému jídlu. Děláme, že o nich nevíme, a ony se konečně osmělí dojít se napít.

Nemám moc náladu na psaní. Usínáme brzo.

➔ 45 km (celkem: 182 km)

6. den, pátek 27. dubna

Kolem druhé ráno začíná foukat vítr, ale vůbec to není nepříjemné. Tak maximálně 2 Bf. Teplota se drží kolem 12 °C. Vyrážíme v 6:40. Slunce je za mrakem a jde se příjemně. Terén je rozmanitější než předchozí dny a kolem je převážně borovicový háj. Na míli 116,5 narážíme na svůj druhý *trail magic*. Sladká limonáda a mandarinka přijde vhod.

Dochází nás Jake a říká, že za chvíli z trailu sejde, aby do Silver City dostopoval. Chce se zúčastnit *Trail Days*, setkání organizovaného CDTC. Nás taková událost až tak neláká, rozhodně ne natolik, abychom kvůli ní opouštěli trail. Šlapeme svůj první větší stoupák (500 metrů do 2 445 m n. m.) a hned ho zase spadneme dolů. Teplota nepřeroste 20 °C, tak se to jde celkem fajn. Kolem se rozprostírá borovicový háj. Stejně ještě potkáváme volně se pasoucí krávy. U první vody (nádržka na míli 122,8) se setkáme s Blastem a Jakem, ale taky se dvěma kluky z Polska, Magicem a Gregorem (27). Dál jdeme zase sami.

Kolem jedné usedáme na obědovou pauzu, zrovna vylézá slunce. Tentokrát vedu řeč já. Říkám Sáře, že jsem o tom od včerejška přemýšlel a že by mi bylo líto to hned po prvním týdnu zabalit. Plánovali jsme to spolu půl roku. Zároveň chápou

její důvody. Prostě jsem ten začátek nepřiměřeně napálil. Ona ta kilometráž není na první pohled zvlášť vysoká, ale když se vezmou v potaz klimatické podmínky a fakt, že jsme předběhli skoro všechny, kteří startovali den před náma...

Každé partnerství, byť „jen“ trailové partáctví, je založené na kompromisu. Víím, že mám tendenci být dominantní. Už když jsme tuhle procházku chystali, tak jsem si říkal, že tentokrát je pro mě důležitý její sociální rozměr, který vlastně moc nezvládám. Že to беру jako příležitost naučit se vycházet druhému vstříc. Takže nabízím: zvolníme tempo, zkrátíme dny, budu dělat víc pauzy, nebudu se bránit delší návštěvě měst. Prostě uberu ze svého podvědomého maskulinismu. No, tak to půjdeme o 14 dní déle, než jsem si zapsal do tabulky, no a co. Na každém výšlapu se chci naučit něco nového. A tady jsem si dal úkol naučit se fungovat v týmu. Třeba to nepůjde. Odpoutat se můžem kdykoli. Teď tomu ale chci dát ještě šanci. Sarah moji nabídku přijímá. I pro ni je to velká výzva, aby se naučila nebýt submisivní.

Dál už šlapem zase v plném slunci (32 °C), ale díky stromům kolem je to pořád fajn. Na míli 135,4 dojdeme ke druhé a poslední vodě dneška. Je to kravské kaliště. Už tu sedí Magic s Gregorem. Nemáme jinou možnost, než tuhle bahnitou vodu, do které kálí krávy, nabrat a modlit se, aby to naše filtry ještě chvíli vydržely.

Pro dnešek to balíme v sedm o kousek dál (míle 136,7) na mýtině zalité sluncem. Sarah staví stan, ani ne tak kvůli dešti, jako kvůli velké koncentraci prachu. Já zůstanu věrný širáku. Dám dva kousky na ukulele, když už se s ním táhnu, uvařím si další *hiker box special* a za svitu posledních slunečních paprsků uléhám.

➡ 38 km (celkem: 220 km)

7. den, sobota 28. dubna

Měsíc má dvě noci do úplňku, přesto září tak, že téměř cítím, jak se mi protahují špičky a rostou nehty. Ze Sářina stanu se v šest hodin ráno ozve: „Bůh přece sedmého dne odpočíval!“ Přesto vstává a vaří si snídani. Já zkouším novinku: *hash browns* od Idahoan (nejím jinou bramborovou kaši než tu jejich). A je to překvapivě dobrý. S dostatkem olivového oleje určitě dost energie minimálně na tři čtvrtě dne šlapání.

Vyrážíme v 6:40. Trail je příjemný, hodně se točí podél hřebene, maličko stoupání a klesání, ale konečně pořádné výhledy do kraje. Dost mi to připomíná jižní Kalifornii.

Na míli 142,4 objevíme cedulku, že trail není dál dobudován, a tak odbočíme do úzkého Saddlerock Canyon, kde na míli 143,5 dokonce nacházíme první tekoucí vodu. Ne že by to byl extra proud, ale konečně změna oproti bahnitě chuti minulých dní.

Kaňon se postupně rozšiřuje, slunce začíná hřát. Míjíme stáda krav. V duchu si představuji, jak se tu na koni nahání Monte Walsh, hrdina románu Jacka Schaefera „Muž se srdcem kovboje“, snad nejlepší kovbojky všech dob, odehrávající se právě v Novém Mexiku.

Kaňon se rozšiřuje, my si ještě dobíráme vodu z velké vodní nádrže na míli 146,5. Voda je tu překvapivě čistá, takže jsme v pokušení ji ani nefiltrovat. Ale nejsme blázni, přestože naše filtry melou z posledního.

Na míli 148,6 docházíme v 11:30 k silnici. Sarah se rozhodne do Silver City dostopovat a za chvíli už se veze. Mně to nedá, musím si to odšlapat. 12 mil na rozpáleném asfaltu (33 °C). Víím, že je to malichernost, ale to svezení by mě později mrzelo. Třeba někde budu muset část trailu přeskočit, například kvůli požáru. To ale bude vyšší moc. Tady je to jen mé rozhodnutí. Kdy-

bych si to usnadnil jednou, pootevřel bych vrátka. Svezl bych se i podruhé a nakonec bych si na zbytek cesty půjčil v půjčovně auto. Jak mi před pár dny řekl Petr K.: „Go epic or go home.“ Tak šlapu asfalt a hlavu si zaměstnávám jednou z desítek audioknih, které mám s sebou. Ve městě jsem chvíli před čtvrtou.

Nejprve zapadnu do dineru Blake's Lotaburger, jak vystříženého z šedesátých let, na pořádného chilli burgera. Pak obíhám tři místní prodejce, mají-li filtr (celou dobu si se Sárou píšem, kde tu co je). Žel filtr Sawyer nikde nemají. Sarah se rozhodne řešit to chemií, já skončím s filtrem MSR Autoflow Gravity Microfilter. Ten funguje obdobně jako filtr Gravity Works. Vak na špinavou vodu se umístí do výšky, voda vede hadičkou přes samotný filtr a další hadičkou do lahve vespod. Funguje to hezky, samospádem, bez nutnosti prohánět vodu filtrem usilovným mačkáním vaku. Má to ale tři nevýhody. Relativní komplikovanost systému, a tedy šance jeho rozbití, váha a menší životnost samotného filtru. Ale беру to nejlepší, co je k dispozici. Navíc si říkám, že člověk musí zkusit vše, než něco zavrhne. Na steripen jsem se dřív taky díval pohrdlivě a jak ho mám dnes rád. Dalších cca 4 500 km to prověřím.

Běžím zabrat místo do kempu (RV camp). Přes ulici na mě volá známá tvář. Potkávám Svena (dnes už Candy Mana), dalšího kámoše z PCT. Radost.

U vchodu se téměř srazíme se Sárou, přivezl ji *trail angel* spolu s Down Timem (32, Švédsko). Down Timeova přezdívka reflektuje schopnost udělat si pauzu kdykoli a kdekoli. Vecpem se na plácek pro stany, který je přeplněný, skoro všichni známí z trailu jsou tu. Část jich sem kvůli probíhajícím *Trail Days* dostopovala a pak se zase vrátí zpět (nebo ne – *hike your own hike*). Sarah pro sebe stačila dokoupit zásoby v krámě, mě dozásobí *hiker box*. Rychlá sprcha, přemáchnutí prádla v ruce a už

běžíme s ostatními na místní univerzitu na finální akci končících *Trail Days*.

Má tam přednášku ohromná legenda – Cam „Swami“ Honan z Austrálie, který prochodil kde co po celém světě. Dnes vypráví o tom, jak během osmnácti měsíců přešel v letech 2011-2012 dvanáct velkých amerických trailů. Celkem přes 23 000 kilometrů prakticky na jeden zátaah. Třeba na CDT mu stačilo 74 dní. A přitom působí hrozně skromně. Má toho za sebou mnohem víc, jeho stránka thehikingslife.com stojí za návštěvu.

Vrcholem večera je tombola. Sarah vyhrává titanové závětrří k vařiči, které posleze vymění s jiným výhercem za nový filtr Sawyer. Takže filtraci máme posichrovanou. S částí lidí vyrážíme dolů do města, zda ještě nenajdem něco k snědku. Je ale deset a Sarah se raději odebere na kutě. Já s ostatními zapadnu do místního pivovaru Little Toad Creek Brewery, kde to při sobotním večeru slušně žije, a to včetně živé kapely. Sice už nevaří, ale alespoň si stihnu dát s Blastem, Jakem a Earl Greyem (22, Pennsylvania) dvě piva.

Ve dvanáct jsem v kempu a přestože mám postavený stan, jako jediný si stelu pod hvězdami.

➡ 40 km (celkem: 260 km)

8. den, neděle 29. dubna

Je neděle, nijak zvlášť nespěcháme. V sedm opustíme kemp a jdeme na snídani do vsi. Těžko by člověk našel dvě rozdílnější města než Lordsburg a Silver City. Na jedné straně v podstatě jen zastávka pro kamioňáky bez kousku vkusu a budoucnosti, na straně druhé krásné městečko, kde to už na první pohled žije.

Zapadnem do první otevřené kavárny, je to maličký podnik, akorát tak tři stoly. Dlouho jsme tu jediní hosti. Když pak už mízíme z města na trail, dojde nám, že nemáme moc vody a první potvrzený zdroj je až za 16,5 míle. Stavíme se teda ještě v podniku Adobe Springs Cafe, původně jen pro vodu. Ale vůně z kuchyně nás usadí na druhou snídani. Mně přinesou tu největší porci *hash browns*, jakou jsem kdy viděl, se slaninou a vejci. Energetická bomba. Je fakt, že se nešetřím. Záměrně se láduju i ve chvílích, kdy nemám hlad, protože vím, že ten nevyhnutelně přijde. Moc dobře si pamatuju, jak *hiker hunger* vypadá, a čím později nastoupí, tím lépe. Vlastně jsem se už doma dva měsíce před odletem záměrně přejídal olbřímími snídaněmi, staročeskými obědy a dvojitými večeřemi. Podařilo se mi nabrat do zásoby hezké čtyři kila. Stejně do šesti neděl zmizí jako pára nad hrncem.

Dorazí Down Time a v deset opouštíme Silver City společně. Mrzí mě, že Blast zůstává ve městě. Bere si tři *zero days*, aby mohl zpracovat nějaké materiály k nadcházejícímu soudnímu procesu. Ale jak říká: „I will see you... somewhere!“

Nejdřív po asfaltce, potom po prašné cestě stoupáme nad město. Jsme zakecáni tak intenzivně, že mineme odbočku na úzkou pěšinu a zajdeme si dvě míle. Down Time se oddělí, že si potřebuje dáchnout, že nás dožene. Nevíme, jestli nechce jen být sám, a tak šlapem dál, krajinou s řídkým borovicovým lesem.

Po půl druhé opouštíme na míli 173,1 CDT a jako většina lidí se vydáváme na alternativní variantu cesty: Gila River Alternate. Jak už její název napovídá, slibuje nám to „zelenější“ alternativu oficiální pouštní trasy. Tou dnes chodí už jen minimum „ultras“. Z lidí, které jsme potkali, to jde jen jeden irský pár, a to jen proto, že jdou CDT podruhé a tu oficiální variantu ještě nešli. Navíc si z PCT pamatuju, že kdykoli jsem mohl jít alternativu, vyplatilo se to.

Kousek za odbočkou se natáhnem k obědové siestě (14:40) a já do sebe jen silou vůle soukám jednu tortilu s burákovým máslem. Jsem ještě plný snídaně. Dochází nás Down Time. Lehce zvolňujeme tempo. Po 5,1 míle konečně dorazíme k dnešní první vodě. Bear Creek sice zrovna neteče, ale je to nejvíc přírodní vody, co jsme zatím viděli. Je tu i dost jiných hikerů, přece jen jsme opustili město s velkou bublinou po skončení *Trail Days*. Mezi nimi je i Scott (40, Alabama), kluk, co startoval s náma, ale nezládl poušť, nechal se z ní Radarem svézt a pokračuje až tady. Ani se nedivím. Jeho naducaný 75litrový batoh mu to neulehčuje.

Když už mluvím o litrech – úplně třeshíme radostí z našich nových filtrů. U toho mého fakt stačí chvíli postát s vakem špinavé vody nad hlavou a lahev u nohou je za chvíli plná. Asi ho vážně vezmu na milost.

Všichni tu zůstávají na noc, ale my nechceme spát ve velké skupině. Naopak bychom se rádi posunuli blíž horkým pramenům, ke kterým bychom s trochou štěstí mohli dojít už zítra večer. Mysleli jsme, že Bear Creek bude jediná voda dnešního dne, ale teď naopak přeskakujeme jeden potok za druhým. Pokračujeme ještě dalších 4,5 míle, nejprve po rovině uprostřed kaňonu a pak po skalkách na kraji hřebene. Občas se zastavíme, abychom si užili zapadající slunce.

Ve 20:10 nacházíme na 9,1 míle alternativy plácek s výhledem do krajiny a rychle si steleme. Ještě vytáhnu ukulele a zahraju pár kousků. Down Time se Sárou mě poprosí o nějakou českou národní. Tak dám tu nejnárodnější. Kde domov můj. Jako třetí sloku přidávám i anglickou verzi textu. A tak se do kraje pod blednoucí oblohou nese mé slovansky tesklivé: „*Where is my home, where is my home. Streams are rushing through the meadows...*“

Po deváté spíme.

➡ 37 km (celkem: 297 km)

9. den, pondělí 30. dubna

Několikrát se v noci vzbudím, usměju se na hvězdy nad sebou a spokojeně zase usnu s vědomím, že jsem na správném místě a že mi stále zbývá dost času na spánek.

V 6:30 pokračujeme podél hřebene, abychom o kousek dál narazili na místo, které obývá zvláštní postava zvaná Doug the Hermit. Podivín, poustevník, který ale miluje procházející hikery a baví je svými historkami celé hodiny. Obzvlášť když mu přinesou z města něco čerstvého k jídlu. Sám prý se do civilizace dostane jen jedenkrát za rok. Čím se tu živí, mi je záhadou. Máme ale smůlu (nebo štěstí), tohle je na něj moc brzká hodina, a tak se nesetkáme. Jen se zapíšem do „jeho“ registru u zvláštního pulpitu.

Dobíráme vodu z blízkého potoka a já znovu žasnu nad snadností a bezpracností Autoflow Gravity filtru. Docela mě rozesmálo, že je u něj přiložen manuál v češtině. Ne že by byla potřeba. Zním sám sobě jako heretik, ale myslím si, že tady má smysl nést o nějaký ten gram navíc. Nicméně finální slovo řeknu až po pár měsících používání. Přece jen celý systém obsahuje větší množství mechanických elementů a co se může pokazit, to se většinou pokazí. Prozatím ale nadšení.

Cesta po okraji hřebene se střídá s úzkými kaňony. Čím dál víc stoupáme, až se konečně přehoupneme přes hřeben. Cestou potkáváme Candy Manovu pětičlennou partičku. V sedle (míle 14,3 alternativy) se uvelebíme k druhé snídani. Jo, to je taky řešení. Snídat po probuzení a pak ještě o desáté. Prochází kolem nás poslední z Candy Manovy skupiny, Gallant (26, Jižní Korea). Pajdá a ptá se, jestli nevíme, jak se dostat k silnici. Něco si udělal s kolenem a nemá vlastní mapu (!?!). Pomoc nechce, ibuprofeny má. Se silnicí je to ale špatný, je tu jen míli vzdálená

lesní cesta a kdo ví, kdy na ní něco pojedete. Stane se ale (tentokrát skutečný) *trail magic*. Jen co tam dojdeme, projíždí teréňač. Chlap v něm je nejdřív zaskočen, že ho stavíme. Má auto plné krámů, ale když mu vysvětlíme, že jde o zranění, přehází věci a Gallana odváží. DG! Doháníme zbytek jeho party, říkáme jim, co se stalo, a dál pokračujeme společně.

Potkáváme holku, co jede CDT na koni. A teď už to bude vypadat, že si to vymyslím, ale je to ta samá koňařka, co jsem potkal na PCT u San Jacinto Peak (10. a 11. den). My se tu snad nakonec potkáme úplně všichni. Ta holka se jmenuje Gillian Larson, její koně jsou dvacetiletá kobyly Shyla a její syn Tackoda. PCT šla takhle koňmo dvakrát (2014 a 2016), k tomu ještě Arizona Trail a Colorado Trail.

Začíná nám dlouhý sestup do údolí, abychom se konečně půl hodiny po poledni dostali k Sapilo Creek (míle 21,4 alternativy), přítoku Gila River, kde vyhlásíme siestu. No, je to spíš řeka než potok. Po tolika dnech sucha zavládne ohromné nadšení. Končí dávkování hltů vody. Někteří do vody rovnou skočí, ostatní si alespoň vymáchají nohy. Holka zvaná No Time (28, New Mexico) vyráží napřed, že jde hledat nějaké ruiny. My s Down Timem a Sárou jdeme 20 minut po ní. Po pár stech metrů se potok vlévá do Gila River a nám začíná čas brodění. Řeka se vine nádherným kaňonem.

Trail není často vůbec vidět, ale je to vlastně jedno. Teď prostě musíme kopírovat řeku a neustále brodit na ten břeh, který je zrovna lépe průchozí. V takhle teplém dni (28 °C) je to nesmírně osvěžující.

Ve čtyři narážíme na odpočívající No Time. Čeká na zbytek partičky. Taky si dáme 40 minut pauzu. Brodění a procházení zarostlým břehem je nejen zábavné, ale i dost vysilující. Deset minut po tom, co No Time čekání vzdá a odkráčí, zbytek party

dorazí – Candy Man, Liminai (22, Aljaška) a Steave (32, Belgie). Osobně bych asi nedokázal jít celý trail ve velké partě. Je to zážitek jiného druhu. Ale jim to evidentně konvenuje.

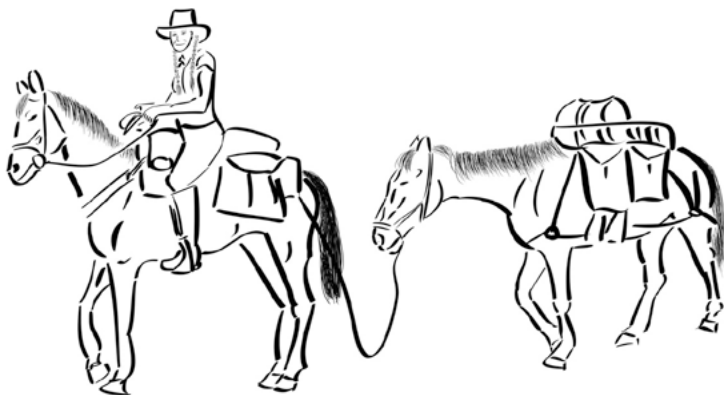
Pokračujeme s nimi. Občas se někomu nepodaří „přečíst“ vodu a ta se mu dostane až nad pas – Steave si koleduje o *trail name* Deep Water. Jinak vody ale většinou není víc než nad kolena a proud není prudký.

Na břehu dáváme pozor na porost, roste tu hojně *poison ivy*. Pod nohy samozřejmě taky koukáme, jednou se přede mnou v trávě zavlnil sytě zelený had. Nakonec dojdeme i No Time. K horkým pramenům už dnes nedorazíme. Nečekali jsme, že to podél řeky (a řekou) půjde tak pomalu, ale zas tak moc nám to nevadí. Tohle je bezva.

Partička to zabalí v sedm, my jdeme asi o půl hodiny déle. Plácek na spaní si najdem na míli 31,3 alternativy. Všichni tři jen záříme a shodujem se na tom, že to byl zatím ten nejhezčí den na trailu.

Vaření, povídání, obzvláště pečlivá údržba nohou a s devátou uticháme.

➔ 36 km (celkem: 333 km)

10. den, úterý 1. května

Vběhnout v 6:40 do prvního brodu tu není tak drastické jako na High Sieře. Teplota vzduchu je akorát: 15 °C.

Svižně jdeme křovisky na břehu, řekou, lesem, řekou, stezkou plnou oblázků, řekou... Až se nám podaří přejít odbočku k horkým pramenům. Nechce se nám ale vracet dvě míle, vždyť ještě dnes nějaké potkáme. Na míli 36,7 alternativy narazíme na most přes řeku. Vyškrábem se na silnici a jdeme po ní dalších 1,2 míle do Doc Cambell's.

Je to jen malý resort u horkých pramenů, pro nás je ale důležitá přilehlá pošta s krámem. Jako většina lidí si sem i Down Time poslal balík. My se Sárrou se na dalších 140 mil dozásobíme ze 2/3 z *hiker boxu* a zbytek dokoupíme v krámě. Ale kdybych byl počkal, až si všichni rozbálí své balíky a odloží to, co nechtějí, měl bych to z *hiker boxu* zase ze 100 %. Možná bych si měl změnit *trail name* na Hiker Box Raider.

Down Time má smůlu, jeho balík tu není. Před nedávnem se změnila doručovací adresa a on použil ještě tu starou. Je ale naděje, že balík přesto doručí dnes před dvanáctou. Rozhodneme se tu na něj tři hodiny počkat. Mezi tím se cpem skvělou místní zmrzlinou a kafem. Jenže balík nedorazil. Když si Down Time začne zařizovat jeho přeposlání, ukáže se, že si špatně zapsali jeho jméno a balík tu celou dobu byl. Konec dobrý, všechno dobré.

Chvilí po dvanácté odcházíme. Nechali jsme si doporučit ke zhlédnutí jeden kaňon, který leží mimo trasu. Tak si nejprve nastoupáme po tzv. Gila River High Route (čili alternativě alternativy) 6,1 míle a pak se spustíme do údolí k řece prudkým a úzkým, ale opravdu pěkným Little Bear Canyonem. Ideální místo na přepadení. Teda pardon, ale člověk tu má neustále pocit, že se pohybuje v kulisách klasického westernu. Krajina

trochu připomíná Adršpach, trvá to dvě míle. Pak chvíle na vykoupaní, dřív než budeme pokračovat podél řeky/řekou dále. Musím uznat, že Down Time má z nás nejdokonalejší outfit – bílou košili, zelené plátěné šortky s obrázky kaktusů z Walmartu a pastelově modré ponožky s obrázky palem z tamtéž.

Skalní hradba okolo řeky výrazně zmohutněla. Jdeme ještě 2,8 míle, když konečně dorazíme k vytouženému horkému přítoku (Jordan Hot Springs). Vyškrábeme se podél něj pár metrů proti proudu a najdeme krásnou tůňku, do které se na 90 minut naložíme.

Voda je teplá tak akorát, jako bychom byli zachumlaní v peřinách na peci. Jsem rád, že jsme nepodlehli pokušení jít se „ohřát“ už v Doc Cambell's. Tady máme víc klid, společnost nám dělá jen Commander a Natural (29, Colorado). Slastně se nořím pod vodu a všichni na mě koukají, proč si nedržím ucpaný nos. Když koukám jak puk, sdělí mi, že přece každé ví, že v Novém Mexiku žije ve vodě bakterie způsobující mozkové onemocnění. Tak dík. Možná jsem měl v té nevědomosti zůstat.

Jsmo v pokušení se tu usalašit, ale byl by to hodně proleňovaný den, tak ještě dvě hodinky šlapem. Když už vyhlížíme místo k přespání, zaslechneme zpoza jednoho stromu zvláštní pochrupování. Že už by tu někdo spal? Ne. To si jen povídala tři medvíďata. Nejprve se před náma chtěla schovat v koruně stromů a pak raději spolu se svou mámou odpelášila na protější svah. Jdeme raději ještě o míli dál (53,4 alternativy).

Je zataženo, tlak klesá, raději stavíme stany. Sáře se to tentokrát moc nevyvedlo, vypadá to spíš jako parodie z komiksu. A to musím říct, že tenhle Solplex od ZPacku (máme ho všichni tři) se po zkušenostech s tarpem od Six Moon Design staví mimořádně snadno. No, chvíli se na ni culíme a pak jí s tím pomůžeme.

Dávám si ohromnou porci skvělého domácího chilli z *hiker boxu* a stelu si vedle stanu. Do něj se přesunu, až když v deset spadne pár kapek.

➔ 33 km (celkem: 366 km)

11. den, středa 2. května

Přes noc se třikrát přežene lehká přeháňka. V 6:50 vstupujeme poprvé do řeky. Je stále pod mrakem, občas padne nějaká kapka a kaňonem studeně profukuje. Dnes asi bundy nesundáme. Po hodině míváme velké ležení, kde chlapi v kovbojském zrovna vedou koně k řece pít. Napočítal jsem asi 12 koní. Na jedné straně jim člověk záviděl velký komfort, plápolající oheň (i když ten je tu už kvůli suchu zakázán...), vůni smažené slaniny a fazolí. Ovšem pracnost a logistika takové cesty je násobně větší než u té naší. Každému doporučuji ke zhlédnutí dokument *Unbranded* o čtyřech klucích absolvujících podobnou cestu přes Continental Divide jako my, ale se skupinou mustangů.

Docházíme kluka, který dělá čest svému jménu: Man In Black (61, Kalifornie). Tenhle předčasně penzionovaný učitel ze San Diega vypadá jako D'Artagnan v nejlepších letech, a tak ho okamžitě přibíráme jako čtvrtého mušketýra.

Občas jdeme po suchém břehu stovky metrů, občas desítky. Pod nohama se nám sem tam mihne velký pstruh. Teplota nevyleze nad 18 °C. Down Time je amatérský ornitolog, a tak nás co chvíli upozorní na nějakého ptáka. Jdeme na jeden zátah do dvanácti. V poledne na chvíli vykoukne slunce, neváháme a usedneme k hodinovému obědu.

Cestou dál nemohu přestat myslet na to, že okolí řeky Gila bylo území obývané kmenem Apačů, a tak samozřejmě čekám,

kdy na mě z jedné z četných jeskyní podél řeky vykoukne Inčučuna, Vinnetou nebo alespoň Klekí-petra.

Výhodou chůze ve skupině je, že se můžeme střídat v čele. Vždy jen jeden hledá schůdnou cestu a ostatní ho následují. Můžou si tak trochu odpočinout, respektive soustředit se „jen“ na to, kam položí další krok. A to v tomhle terénu není málo.

Ve tři uděláme druhou pauzu. Teprve teď si všímám, jak mám pořezané nohy od neustálého prodírání se roštím. Ale neměnil bych. Dochází nás Commander, šel značnou část přes High route, mimo řeku. Je to rychlejší, ale řekou je to intenzivnější zážitek.

Proud pomalu slábně, jak se blížíme k prameni. V půl sedmé konečně docházíme k našemu dnešnímu cíli: nádrži Snow Lake. Vede sem silnice, jsou tu kempingové stoly a suché záchody. Ale špatně se tu hledá místo ke spaní.

Fouká nepříjemně studený vítr (2-3 Bf). Stavíme stany docela daleko od sebe, najít rovný plácek je kumšt. Moc nemluvíme, jsme z toho dnešního terénu dost ucaprtaný. Moje tělo vysloveně volá po energii, a tak si vařím dvě večeře. Zjišťuji, že jsem ráno ztratil jeden kolík. Zatím ho nahradí lopatka. Commander je na tom hůř, ztratil těsnící kroužek u filtru, čímž se filtr stal nefunkční. To se u filtrů Sawyer stává. Filtruju mu vodu z nádrže tím svým. Když vidí, jak je to bezpracné, zapřísahá se, že si pořídí ten samý. Kvůli větru je dost zima, a tak jsme před soumrakem všichni zachumlaní ve spacácích.

➡ 38 km (celkem: 404 km)

12. den, čtvrtek 3. května

Ve 2:00 otevřu oči a zjišťuji, že mrzne. Nečekal jsem to, do teď bylo přes noc nejmíň 10 °C. Rychle sáhnu po filtru na vodu a str-

kám si ho do spacáku. Snad ještě nestihl promrznout a mráz ho nezničil. Byl sice zabalený, ale mimo stan.

Když v 5:45 vstávám, teploměr ukazuje -5 °C. Obout se do bot dá taky práci. Večer byly mokré od brodění, jsou teď jak kámen. Mám pocit, že se pokouším obout do dřeváků o dvě čísla menších. Rychle si vařím kafe a kaši a pobíhám kolem, abych se zahřál. Jsem ale jediný, ostatní odmítají vylézt, dokud nezačne hřát slunce. Využívám času a dělám si pořádek v mapách. Patřím k jedněm z mála, kdo se tu ještě do papírové mapy dívá.

Abych nekecal, taky používám mobilní aplikaci Guthook – navigaci s vykresleným trailem a informacemi o jednotlivých bodech na něm, včetně komunitního sdílení aktuálního stavu vody u jednotlivých zdrojů (*water report*). Ta jednoduchost a komfort jsou prostě příliš velké pokušení. Stále se však snažím udržet si povědomí o naší pozici na papírové mapě, abych se měl čeho držet, kdyby mi elektronika selhala. Už dvakrát se mi to stalo. Poprvé na PCT, kdy jsem zároveň ztratil mapy a musel jsem se nechat protáhnout do dalšího města někým jiným. Podruhé ve Skotsku, kdy jsem bez problému pokračoval s papírovkou a kompasem.

Všichni jsou připraveni k odchodu až v 7:45. Jen Commander tu ještě setrvává, ale ten má raketové tempo. Začínáme *road walkem*, cestou po silnici, a podle mapy to tak bude po většinu dne. Naštěstí to nikdy není asfalt. Jen prašná cesta, maximálně štěrkovka.

U malé vodní nádrže na míli 81,7 alternativy nabíráme vodu na dalších 22 mil. Man In Blackův filtr je roztrhaný mrazem, Down Timeův je zanesený a strašně pomalý, tak si navzájem vypomáháme. Doufáme, že alespoň ten můj a Sáry jsou v pořádku. Potýkat se s giardiózou v „suché“ oblasti by vážně nebyl příjemný zážitek.

Chvíli se u nádržky zdržím, ostatní mají patnáct minut náskok, ale v tomhle studeném povětří (3 Bf) jim to šlape tak raketově, že mi trvá tři hodiny, než je doženu. Cesta je dnes velmi nenáročná, především přes rovinaté pastviny. Na hodinový oběd se zastavíme v jednu a důkladně sušíme spacáky od kondenzace.

Odpoledne šlapu kus se Sweet Baby Ray (26, North Carolina) a Finch (26, South Carolina). Na to, jakou jsem tu čekal samotu, potkáváme docela dost lidí. Možná jdeme v bublině a možna to teprve přijde.

Obloha se zase chystá k dešti, tlak konstantně padá. Zahlédneme *javelinas*, malým prasatům podobné hlodavce. *Road walk* je nudná věc, ale proti náročnosti terénu dvou předchozích dní je to vítaná změna.

Když jsme vypovídání, zabijíme fádnost cesty poslechem audioknížek. Já dnes poslouchám *Svatební cestu do Jiljí* a řvu u toho smíchy. Ano, cestování ve dvojici opačného pohlaví... Co mi to jen...

Kemp rozbijeme spolu s Natural v sedm na míli 103,7 alternativy. Je to 0,3 míle od vody, ale té máme zatím dost. Narazili jsme na hezké místo kryté před větrem a po včerejší smůle s hledáním vhodného plácku k postavení stanu dobrým místem nepohrdneme. Při večerní obchůzce zjišťuji, že Sweet Baby Ray a Finch netušili o naší přítomnosti a kempují 200 metrů za náma.

V devět se z okolních stanů ozývá spokojené chrápání.

➔ 43 km (celkem: 447 km)

13. den, pátek 4. května

Přes noc zase mrzne, ale není to tak hrozné jako včera. Ráno se posuneme o 0,3 míle k prameni, u kterého se zrovna probouzí

Commander, a dobíráme vodu na celý den. Můj zázračný filtr už je taky pomalý, ale alespoň je to stále bez námahy. Zpětně ho proplachuji, jak výrobce doporučuje, po každých osmi litrech. Vůbec všichni mají s filtry problém a myslíme si, že na vině je voda ze Snow Lake. Musel tam být nějaký sediment, který je znehodnotil. No, na to, že si část z nás pořizovala nové filtry v Silver City, je to docela rána.

Dojdeme na rozcestí, kde se napojíme na oficiální trail (míle 352,4). Máme radost, jdeme pohromadě celá skupina a vesele si povídáme. A co se stává, když si dobře povídáme? Správně. Zapomeneme odbočit. I tentokrát je to zacházka 2 míle, tedy 40 minut.

Z lesní prašné silnice scházíme na úzký trail a za chvíli už běžíme po hřebeni. Zachytím na chvíli signál, a tak nechám partu jít napřed a uploaduji blog. Dál je to vlastně pořád po hřebeni, resp. začíná nám hra „nahoru dolů“. Už se chtělo po tolika dnech roviny věřit, že k tomu nedojde.

Zbytek party dojdu až při obědové pauze. Dál je to v podstatě stejné. Mám pocit, že nám kopce dávají všem docela zabrat (motáme se kolem 2 500 m n. m). Docela unaveně vypadá i sedmdesátidvouletý kluk zvaný All The Way (USA), který, když vidí můj „vietnamský“ klobouček, zahaleká: „Charlie, Charlie!!!“ Prý mu to připomíná časy, kdy běhal džunglí s daleko těžším batohem na zádech. A hned nám ukazuje fotku z Vietnamu, s padesátikilovou vysílačkou na zádech. Chce dát celý CDT, věk nevěk. V sedmdesáti dal PCT (*all the way*) a dva roky před tím AT. Je nezdolnej, teď ho ale berou záda. Domlouváme mu, ať na nejbližší silnici dostopuje do města a staví se u doktora, že to možná není úplně dobrý nápad, jít v tomhle věku takovouhle štreku, ale on se jen směje. Tak mu alespoň necháváme nějakou vodu z našich zásob a hrst